

‘Hoeveel van dit bloed is van hem?’ vroeg de ene vrouw. ‘Het meeste, vrees ik,’ zei de andere. De twee vrouwen liepen in hoog tempo naast hem.

Richard, die zijn best deed om bij bewustzijn te blijven, had het gevoel dat de hijgende stemmen van heel ver kwamen. Van wie ze waren, wist hij niet precies. Ze kwamen hem wel bekend voor, maar op dat ogenblik was dat van geen enkel belang.

De gruwelijke pijn aan de linkerkant van zijn borst en gebrek aan zuurstof brachten hem op de rand van wanhoop. Elke levensreddende ademhaling kostte hem de grootste moeite.

Toch was er iets waarover hij zich nog meer zorgen maakte. Uit alle macht probeerde Richard zijn diepe ongerustheid onder woorden te brengen, maar zijn stem weigerde; hij kon slechts een haierend gekreun uitbrengen. Hij greep de arm van de vrouw naast hem vast in zijn wanhoop om hen tot stilstaan en luisteren te dwingen. Ze begreep hem verkeerd en spoorde de mannen die hem droegen juist tot spoed aan, hoewel ze al hijgden van de inspanning om hem te vervoeren over de rotsachtige grond in de donkere schaduwen tussen de hoog oprijzende pijnbomen. Ze probeerden het zo voorzichtig mogelijk te doen, maar waagden het niet om ook maar even langzamer te lopen.

De rust werd verstoord door het gekraai van een haan, alsof het een gewone ochtend als alle andere was. Met een vreemd gevoel van afstandelijkheid registreerde Richard de koortsachtige activiteit om hem heen. Alleen de pijn leek echt te zijn. Hij herinnerde zich dat iemand ooit had gezegd dat je altijd helemaal alleen stierf,

hoeveel mensen er ook om je heen waren. Zo voelde hij zich nu: alleen.

Toen ze vanuit het woud in een schaars bebost, ruw grasland kwamen, zag hij boven de loverrijke takken een loodgrijze hemel die stortregens voorspelde. Regen was wel het laatste wat ze konden gebruiken. Als die maar niet doorzette...

Verder rennend kregen ze de ongeverfde houten muren van een gebouwtje in het oog, met daarachter een kronkelende omheining voor het vee die tot zilvergrijs was verweerd. Kippen stoven geschrokken en angstig kakelend alle kanten uit. Mannen brulden bevelen. Richard merkte de asgrauwe gezichten nauwelijks op toen hij voorbij werd gedragen; hij zette zich schrap tegen de duizelig makende pijn van de zware tocht. Het leek wel alsof hij uit-een werd gescheurd.

De hele ploeg om hem heen perste zich door een nauwe ingang en schuifelde de daarachter liggende duisternis in.

‘Hier,’ zei de eerste vrouw. Verrast beseftte Richard toen pas dat het de stem van Nicci was. ‘Leg hem hier op tafel. Opschieten.’

Hij hoorde iemand kletterend tinnen kroezen opzij schuiven. Kleine voorwerpen vielen met een plof van tafel en stuiterden over de lemen vloer. Luiken werden opengegooid om iets van het vale licht in het bedompte vertrek te laten stromen en ketsten weer terug.

Het was waarschijnlijk een verlaten boerderij. De muren liepen eigenaardig scheef, alsof het gebouw met moeite rechtop bleef staan, alsof het ieder ogenblik in elkaar kon storten. Zonder de bewoners die het vroeger tot leven hadden gebracht, hing er een sfeer alsof er alleen nog maar op de dood werd gewacht.

Mannen tilden hem aan zijn armen en benen op en legden hem behoedzaam op de ruwe planken van de tafel. Richard wilde zijn adem inhouden vanwege de stekende pijn die van de linkerkant van zijn borst uitstraalde, maar tegelijkertijd kwam hij juist de hele tijd adem tekort. Hij had lucht nodig om te kunnen praten.

Het bliksemde. Even later klonk er een zware donderslag.

‘Gelukkig dat we nog net konden schuilen voordat het begon te regenen,’ zei een van de mannen.

Nicci knikte afwezig terwijl ze zich vooroverboog en doelgericht Richards borstkas aftastte. Hij gilte het uit en kromde zijn rug tegen het zware houten tafelblad in een poging zich aan haar onderzoekende vingers te onttrekken. Onmiddellijk duwde de an-

dere vrouw zijn schouders omlaag om hem op zijn plaats te houden.

Hij probeerde iets te zeggen. Het lukte hem bijna de woorden uit te spreken, maar in plaats daarvan hoestte hij een mondvol half geronnen bloed op. Hij kreeg het benauwd toen hij wilde ademen.

De vrouw die zijn schouders vasthield, draaide zijn hoofd opzij. ‘Uitspugen,’ beval ze hem terwijl ze zich over hem heen boog.

Het gevoel geen lucht te kunnen krijgen, joeg een withete golf van angst door hem heen. Hij deed wat ze verlangde. Ze maakte met haar vingers zijn mond schoon om zijn luchtwegen vrij te maken. Met haar hulp lukte het hem eindelijk om genoeg bloed op te hoesten en uit te spugen, zodat hij weer de zuurstof kon inademen die hij zo hard nodig had.

Terwijl Nicci het gebied rond de pijn aan de linkerkant van zijn borst aftastte, vloekte ze binnensmonds.

‘Goede geesten,’ prevelde ze in een bijna geluidloos gebed. Ze scheurde zijn met bloed doordrenkte hemd open. ‘Laat me alsjeblieft op tijd zijn.’

‘Ik durfde de pijn er niet uit te trekken,’ zei de andere vrouw. ‘Ik wist niet wat er zou gebeuren – wist niet of dat moest – dus het leek me verstandiger hem te laten zitten in de hoop dat ik jou kon vinden.’

‘Wees blij dat je het niet hebt geprobeerd,’ reageerde Nicci. Ze schoof haar hand onder Richards rug terwijl hij kronkelde van de pijn. ‘Als je hem eruit had getrokken, was Richard nu dood geweest.’

‘Maar jij kunt hem toch genezen?’ Het klonk meer als een smeekbede dan als een vraag.

Nicci gaf geen antwoord.

‘Natuurlijk kun je hem genezen.’ Deze keer siste ze het tussen haar opeengeklemd tanden door.

Richard herkende Cara aan de gezaghebbende toon die ze altijd opzette als haar geduld zwaar op de proef werd gesteld. Vóór de aanval had hij geen tijd gehad om het haar te vertellen. Ze moest het ongetwijfeld weten. Maar als ze het wist, waarom zei ze dan niets? Waarom stelde ze hem niet gerust?

‘We hebben het aan hem te danken dat we niet werden overrompeld,’ zei een man die erbij stond. ‘Hij heeft ons allemaal gered

door de soldaten die ons beslopen op tijd te onderscheppen.’

‘U moet hem helpen,’ drong een andere man aan.

Ongeduldig zwaaide Nicci met haar arm. ‘Iedereen eruit. Het is hier al krap genoeg. Afleiding kan ik nu niet gebruiken. Ik moet in rust kunnen werken.’

Opnieuw bliksemde het, alsof de goede geesten haar niet wilden geven wat ze nodig had. De donder rommelde en kondigde met zijn zware weergalm de dreiging van het naderende onweer aan. ‘Als u iets weet, stuurt u Cara dan naar buiten?’ vroeg een van de mannen.

‘Ja, ja. En nu wegwezen.’

‘En zorg dat er geen andere soldaten meer in de buurt zijn die ons kunnen overvallen,’ voegde Cara eraan toe. ‘Stel je verdekt op voor het geval ze er zijn. We kunnen het ons niet veroorloven hier te worden ontdekt. Niet nu.’

Mannen beloofden haar plechtig het bevel uit te voeren. Bij het openen van de deur viel er een wazig licht op de vale, bepleisterde muur. Toen de mannen vertrokken, zweefden hun schaduwen door die lichtplek, alsof zelfs de goede geesten Richard in de steek lieten.

In het voorbijgaan raakte een van de mannen heel even Richards schouder aan – om hem troost en moed te schenken. Zijn gezicht kwam Richard vagelijk bekend voor. Deze mannen had hij al een hele poos niet gezien. Hij bedacht dat een weerzien onder zulke omstandigheden niets feestelijks had. Toen de mannen de deur achter zich dichttrokken, verdween ook het licht, waarna er alleen maar een vaag schijnsel door het enkele raam in het vertrek viel.

‘Nicci,’ drong Cara op zachte toon aan, ‘kun je hem genezen?’

Richard was naar Nicci onderweg geweest, maar toen waren Jagangs troepen, die waren uitgezonden om de opstand tegen de wrede heerschappij van de Imperiale Orde neer te slaan, toevallig op zijn afgelegen kamp gestuit. Zijn eerste gedachte, vlak voordat de soldaten hem hadden aangetroffen, was geweest dat hij Nicci moest opsporen. In de diepe duisternis van zijn enorme ongerustheid ontvlamde er een sprankje hoop: Nicci kon hem helpen. Nu moest Richard er nog voor zorgen dat ze naar hem luisterde.

Toen ze zich naar hem toe boog en haar hand onder hem schoof

om te kijken hoeveel het had gescheeld voor de pijl zijn rug helemaal had doorboord, slaagde Richard erin de schouder van haar zwarte jurk te grijpen. Hij zag dat zijn hand besmeurd was met bloed en voelde nog meer bloed langs zijn gezicht druppelen toen hij hoestte.

Met haar blauwe ogen keek ze hem aan. ‘Het komt allemaal in orde, Richard. Lig stil.’ Een lok van haar blonde haren gleed over haar andere schouder naar voren toen hij haar naar zich toe wilde trekken. ‘Ik ben er. Rustig maar. Ik laat je niet alleen. Lig stil. Toe maar. Ik help je wel.’

Ook al wist ze het handig te verbergen, er klonk paniek in haar stem door. Ondanks haar geruststellende glimlach blonken er tranen in haar ogen. Op dat moment beseftte hij dat deze verwonding waarschijnlijk te ernstig was om door haar gave te worden genezen.

Dat maakte het nog belangrijker dat ze naar hem luisterde. Richard opende zijn mond en probeerde te spreken. Hij leek niet genoeg lucht te kunnen krijgen. Hij rilde van de kou. Elke ademhaling was een gevecht dat hooguit een vochtig gerochel opleverde. Hij mocht niet sterven, niet hier en niet nu. Tranen prikten in zijn ogen.

Voorzichtig duwde Nicci hem weer neer.

‘Meester Rahl,’ zei Cara, ‘ga stil liggen. Alstublieft.’ Ze pakte de hand waarmee hij zich aan Nicci’s jurk vastklampte en drukte die stevig tegen zich aan. ‘Nicci zorgt voor u. Alles komt weer goed met u. U moet gewoon rustig blijven liggen en haar laten doen wat nodig is om u te genezen.’

Terwijl Nicci’s blonde haar los over haar schouder golfde, was dat van Cara in een enkele vlecht gevlochten. Ook al wist Richard hoe ongerust Cara was, in haar lichaamshouding zag hij alleen haar indrukwekkende aanwezigheid en in haar gelaatstrekken en staalblauwe ogen alleen haar wilskracht. Op dat moment bood haar kracht, haar zelfverzekerdheid, hem houvast om niet weg te zinken in het drijfzand van de angst.

‘De pijl is er niet helemaal doorheen gegaan,’ zei Nicci tegen Cara toen ze haar hand onder zijn rug vandaan trok.

‘Dat zei ik toch? Gelukkig is de pijl afgeketst op zijn zwaard. Dat is toch gunstig, hè? Het is toch beter dat de pijl niet ook in zijn rug is doorgedrongen, hè?’

‘Nee,’ mompelde Nicci.

‘Nee?’ Cara boog zich dichterbij Nicci toe. ‘Hoe kan dat nou? Waarom zou het beter zijn als de pijl hem helemaal had doorboord?’

Nicci keek op naar Cara. ‘Het is een schicht van een kruisboog. Als die uit zijn rug zou steken, of ver genoeg om hem alleen een stukje op te hoeven schuiven, konden we de punt met de weerhaken afbreken en de schacht eruit trekken.’

Ze liet in het midden wat hun nu te doen stond.

‘Hij bloedt niet meer zo erg,’ probeerde Cara. ‘Het bloed hebben we tenminste kunnen stelpen.’

‘Dat lijkt maar zo,’ zei Nicci op vertrouwelijke toon. ‘Maar hij heeft een inwendige bloeding in zijn borstkas – het bloed stroomt zijn linkerlong in.’

Deze keer was het Cara die Nicci’s jurk vastgreep. ‘Maar je gaat toch wel iets doen? Je gaat...’

‘Natuurlijk,’ zei Nicci vinnig terwijl ze haar schouder uit Cara’s greep bevrijdde.

Richards adem stokte van de pijn. Hij werd bijna overspoeld door de aanzwellende paniek. Nicci legde haar andere hand op zijn borst, niet alleen om hem stil te houden maar ook om hem te troosten.

‘Cara,’ zei Nicci, ‘blijf jij maar buiten wachten met de anderen.’

‘Daar komt niets van in. Je kunt beter opschieten.’

Nicci keek Cara even aandachtig in de ogen, boog zich toen voorover en pakte opnieuw de schacht beet die uit Richards borst stak. Hij voelde de doordringende tinteling van magie, die de baan van de pijl in zijn borstkas volgde. Richard herkende de unieke gewaarwording van Nicci’s kracht zoals hij ook haar opmerkelijke fluwelen stem herkende.

Hij wist dat hij geen tijd te verliezen had. Zodra ze met de behandeling begon, was het niet te voorspellen hoe lang het zou duren voordat hij weer bijkwam... áls hij tenminste bijkwam.

Met inspanning van al zijn krachten stak hij zijn handen uit en klampte zich aan de kraag van haar jurk vast. Hij hees zich op tot vlak bij haar gezicht en trok haar naar zich toe zodat ze hem kon verstaan. Hij moest vragen of ze wisten waar Kahlan was. Als ze dat niet wisten, moest hij vragen of Nicci hem wilde helpen met zoeken.

Hij kon niet meer uitbrengen dan één enkel woord.

‘Kahlan,’ fluisterde hij met uiterste krachtsinspanning.

‘Rustig maar, Richard. Rustig maar.’ Nicci greep zijn polsen vast en trok zijn handen van haar jurk af. ‘Luister.’ Ze duwde hem weer op de tafel neer. ‘Luister. Er is geen tijd. Hou je rustig. Blijf stil liggen. Ontspan je en laat mij het werk doen.’

Ze veegde zijn haar naar achteren en legde met een teder gebaar voorzichtig haar hand op zijn voorhoofd terwijl ze met haar andere hand opnieuw de vervloekte pijl vastpakte.

Wanhopig probeerde Richard nee te zeggen, worstelde hij om hun te vertellen dat ze Kahlan moesten zoeken, maar de magische tinteling zwol aan tot een verlammende pijn. Richard verstarde onder de folterende kracht die zich door zijn borst heen boorde. De gezichten van Nicci en Cara bogen zich over hem heen.

Plotseling nam een dodelijke duisternis bezit van het hele vertrek. Hij was al eens eerder door Nicci genezen. Richard kende het gevoel van haar kracht. Deze keer was er echter iets anders. Gevaarlijk anders.

Cara hapte naar lucht. ‘Wat doe je?’

‘Wat ik moet doen om hem te redden. Dit is de enige manier.’

‘Maar je kunt niet...’

‘Als je wilt dat ik hem laat wegglijden in de armen van de dood, dan moet je het zeggen. Maar laat me anders doen wat nodig is om hem in leven te houden.’

Heel even bestudeerde Cara de boze uitdrukking op Nicci’s gezicht waarna ze luidruchtig zuchtte en knikte.

Richard reikte naar Nicci’s pols, maar Cara was hem te snel af en drukte zijn hand terug op de tafel. Zijn vingers bleven rusten op het gouddraad waarmee het woord WAARHEID op het gevest van zijn zwaard was aangebracht. Weer sprak hij Kahlans naam uit, maar deze keer kwam er geen geluid over zijn lippen.

Fronsend boog Cara zich naar Nicci toe. ‘Heb je gehoord wat hij zei?’

‘Ik weet het niet. De een of andere naam. Kahlan, geloof ik.’

Richard probeerde ja te roepen, maar het kwam eruit als nauwelijks meer dan een schor gekerm.

‘Kahlan?’ vroeg Cara. ‘Wie is Kahlan?’

‘Ik heb geen flauw idee,’ mompelde Nicci terwijl ze haar aandacht weer op haar werk richtte. ‘Waarschijnlijk ijlt hij door het bloed-

verlies.’

De pijn, die plotseling door zijn lichaam raasde, maakte het Richard onmogelijk adem te halen.

Weer flitste de bliksem en knetterde er een donderslag. Het onweer ontketende deze keer een stortbui, die op het dak begon te roffelen.

Hoe Richard er zich ook tegen verzette, de gezichten om hem heen verdwenen in een waas van duisternis.

Hij slaagde erin nog een laatste keer Kahlans naam te fluisteren voordat Nicci al de sluizen van haar magie openzette en in hem uitstortte.

De wereld loste in het niets op.

Het gehuil van een wolf in de verte wakte Richard uit een diepe slaap. De wanhopige kreet weerklonk door de bergen maar bleef onbeantwoord. Richard lag op zijn zij in het onwezenlijke licht van een valse dageraad. Tevergeefs spitste hij zijn oren, wachtend op de roep van een andere wolf, maar die bleef uit. Hoe hij zich ook inspande, hij leek zijn ogen niet langer open te kunnen houden dan voor de duur van een enkele, langzame hartslag, laat staan dat hij de energie kon opbrengen zijn hoofd op te tillen. Schimmige boomtakken leken zich in de grauwe duisternis te bewegen. Het was vreemd dat hij was gewekt door zo'n gewoon geluid als het huilen van een wolf in de verte.

Hij herinnerde zich dat Cara de derde wacht had. Ze zou hem vast binnenkort komen wekken. Met inspanning van al zijn krachten draaide hij zich om. Hij had er behoefte aan om Kahlan aan te raken, haar te omhelzen, nog een paar verrukkelijke minuten in haar koesterende armen in te slapen. Zijn hand vond alleen een lege plek. Kahlan was er niet.

Waar was ze? Waar was ze heen gegaan? Misschien was ze eerder wakker geworden en stond ze met Cara te praten.

Richard ging rechtop zitten. Instinctief controleerde hij of hij zijn zwaard bij de hand had. Het was een geruststellend gevoel toen zijn vingers het glanzende staal en het met draad omwikkelde gevest aanraakten. Het zwaard lag naast hem op de grond.

Hij hoorde het zachte geruis van een langzame, gestage regenbui. Hij herinnerde zich dat het om de een of andere reden niet goed uitkwam dat het nu regende.

Maar als het regende, waarom voelde hij de druppels dan niet? Waarom was zijn gezicht nog steeds droog? Waarom bleef de grond droog?

In zijn ogen wrijvend ging hij rechtop zitten. Hij probeerde te bedenken waar hij was, probeerde de mist in zijn hoofd te verjagen en zijn verwarde gedachten te ordenen. Hij tuurde in de duisternis en besepte dat hij niet in de openlucht lag. In het flauwe, grijze licht van de dageraad dat door het enige raampje viel, zag hij dat hij zich in een kale ruimte bevond, waar de geur hing van vochtig hout en bedompt verval. Uitdovende kooltjes gloeiden na in de as van de open haard die was uitgehakt in de gepleisterde muur recht voor hem. Een zwartgeblakerde houten lepel hing aan de ene kant van de haard, een bijna kale bezem leunde aan de andere kant tegen de muur. Hij zag verder geen persoonlijke bezittingen waaruit hij zou kunnen afleiden welke mensen hier woonden.

Het zou nog even duren voor de dag aanbrak. Het onophoudelijke gekletter van de regen op het dak voorspelde dat de zon zich op deze kille en natte dag niet zou laten zien. De regen druppelde niet alleen door de gaten in het kapotte dak, maar lekte ook bij de schoorsteen naar binnen, waardoor de gehavende bepleistering er een nieuwe laag kringen bij kreeg.

De gepleisterde muur, de haard en de zware planken tafel riepen spookachtige flarden van herinneringen op.

Omdat hij wilde weten waar Kahlan was, kwam Richard wankelend overeind, waarbij hij met zijn ene hand naar de pijnlijk zeurende linkerkant van zijn borst greep en met zijn andere hand steun zocht aan de tafelrand.

Cara, die in een stoel niet ver van hem vandaan zat, schoot overeind toen ze hem in de flauw verlichte kamer hoorde opstaan. 'Meester Rahl!'

Hij zag zijn zwaard op tafel liggen. Maar hij dacht toch...

'Meester Rahl, u bent wakker!' In het halfduister kon Richard zien dat Cara dolblij was. Hij zag ook dat ze haar roodlederen pak droeg.

'Het gehuil van een wolf heeft me gewekt.'

Cara schudde haar hoofd. 'Ik heb hier de hele tijd gezeten, klaarwakker omdat ik over u moest waken. Er heeft geen wolf gehuild. Dat moet u gedroomd hebben.' Haar glimlach kwam weer terug.

‘U ziet er beter uit!’

Hij herinnerde zich nog dat hij niet had kunnen ademen, niet genoeg lucht had kunnen krijgen. Bij wijze van proef haalde hij diep adem en hij merkte dat het hem makkelijk afging. Hoewel het spookbeeld van de afschuwelijke pijn hem nog steeds achtervolgde, was de pijn zelf bijna over.

‘Ja, ik voel me een stuk beter.’

Korte, onsamenvangende herinneringen flitsten voor zijn geestesoog voorbij. Hij kon zich herinneren dat hij alleen en roerloos in het spookachtige ochtendlicht stond terwijl de soldaten van de Imperiale Orde als een donkere vloedgolf door de bomen aanstroomden. Hij herinnerde zich flarden van hun woeste aanval, hun opgeheven wapens. Hij herinnerde zich dat hij zichzelf had overgegeven aan de soepele dans met de dood. Ook herinnerde hij zich een regen van pijlen en schichten uit kruisbogen en ten slotte andere mannen die zich bij de strijd hadden aangesloten.

Richard tilde de voorkant van zijn hemd op en keek ernaar, terwijl hij zich verwonderd afvroeg hoe het heel gebleven kon zijn. ‘Uw hemd was aan flarden,’ zei Cara uit zichzelf. Ze had zijn verbazing opgemerkt. ‘We hebben u gewassen en geschoren. Daarna hebben we u een nieuw hemd aangetrokken.’

We. Tussen al die woorden sprong dat ene woord eruit. *We.* Cara en Kahlan. Dat was vast wat Cara bedoelde.

‘Waar is ze?’

‘Wie?’

‘Kahlan,’ zei hij terwijl hij weg stapte van de tafel die hem tot steun had gediend. ‘Waar is ze?’

‘Kahlan?’ Op Cara’s gezicht verscheen een ondeugende glimlach.

‘Wie is Kahlan?’

Richard slaakte een zucht van verlichting. Cara zou hem niet op zo’n manier plagen als Kahlan gewond was of in de problemen zat. Dat wist hij zeker. Een overweldigend gevoel van opluchting verjoeg zijn angst en deels ook zijn vermoeidheid. Kahlan was veilig.

Hij kon het niet helpen, maar de schalkse uitdrukking op Cara’s gezicht monterde hem op. Hij vond het heerlijk haar opgewekte glimlach te zien, ook omdat het maar zo zelden voorkwam. Als een Mord-Sith lachte, was dat meestal een dreigende voorbode

van iets onaangenaams. Hetzelfde gold voor de keren dat ze hun roodlederen pak droegen.

‘Kahlan,’ zei Richard het spelletje meespelend, ‘je weet wel, mijn vrouw. Waar is ze?’

Met een voor haar doen uitzonderlijke vrouwelijke koketheid trok Cara een rimpel in haar neus. Die gezichtsuitdrukking was voor Cara zo ongewoon dat hij er niet alleen door werd verrast, maar er zelfs om moest grijnzen.

‘Een vrouw,’ zei ze lijjig, opeens bedeesd. ‘Zoiets geks heb ik nog nooit gehoord – dat Meester Rahl een vrouw heeft.’

Dat hij de Meester Rahl bleek te zijn, de leider van D’Hara, kwam hem af en toe nog onwerkelijk voor. Het was niet iets wat een woudloper die in het afgelegen Westland was opgegroeid, in zijn stoutste dromen had kunnen bedenken.

‘Wel, een van ons moet de eerste zijn.’ Met zijn hand streek hij over zijn gezicht om de mist in zijn hoofd te verjagen. ‘Waar is ze?’

Cara’s glimlach werd nog breder. ‘Kahlan.’ Ze hield haar hoofd scheef en trok een wenkbrauw op. ‘Uw vrouw.’

‘Ja, Kahlan, mijn vrouw,’ zei Richard op luchtige toon. Hij had allang geleerd dat hij Cara niet het genoegen moest doen zich door haar plagerijen op stang te laten jagen. ‘Je kent haar wel – intelligent, groene ogen, lang postuur, lang haar en natuurlijk de mooiste vrouw op aarde.’

Het leer van Cara’s pak kraakte toen ze haar rug rechtte en haar armen over elkaar sloeg. ‘U bedoelt natuurlijk dat ze na mij de mooiste vrouw op aarde is.’ Als ze lachte straalden haar ogen. Hij besloot niet toe te happen.

‘Wel,’ zei ze ten slotte met een zucht. ‘Het lijkt erop dat Meester Rahl een interessante droom heeft gehad tijdens zijn lange slaaperiode.’

‘Heb ik lang geslapen?’

‘Twee dagen achter elkaar – nadat Nicci u heeft genezen.’

Richard streek met zijn vingers door zijn vieze, geklitte haar. ‘Twee dagen...’ zei hij, terwijl hij dat met zijn fragmentarische herinneringen probeerde te combineren. Cara’s spelletje begon hem te vervelen. ‘Vertel op, waar is ze?’

‘Uw vrouw?’

‘Ja, mijn vrouw.’ Richard plantte zijn handen in zijn heupen en

boog zich voorover naar de irritante Mord-Sith. ‘Je weet wel, de Biechtmoeder.’

‘De Biechtmoeder! Nee maar, Meester Rahl, als u droomt, droomt u ook goed. Ze is niet alleen verstandig en mooi, maar ook nog de Biechtmoeder.’ Met een spottende blik neeg ze naar hem over. ‘En ze is vast en zeker hopeloos verliefd op u.’

‘Cara...’

‘Wacht even.’ Ze stak haar hand op om hem te onderbreken. Op eens werd ze weer serieus. ‘Nicci vroeg me of ik haar wilde halen zodra u wakker werd. Daar drong ze erg op aan. Als u wakker was, zei ze, moest ze kijken hoe het met u was.’ Cara liep naar de enige deur achter in het vertrek. ‘Ze heeft nog maar een paar uur geslapen, maar toch zal ze willen weten dat u wakker bent.’

Cara was nog maar net de achterkamer binnengegaan of Nicci dook plotseling uit de duisternis op en bleef even staan om zich aan de deurpost vast te houden. ‘Richard!’

Voordat Richard iets kon zeggen, vloog Nicci op hem af, haar ogen groot van opluchting dat hij in leven was. Ze greep hem bij de schouders alsof ze dacht dat hij als een goede geest naar de wereld van de levenden was gekomen en alleen haar ferme greep hem daar kon houden.

‘Ik was zo ongerust. Hoe gaat het met je?’

Ze zag er even uitgeput uit als hij zich voelde. Haar lange, blonde haar was niet geborsteld en het leek wel of ze in haar zwarte jurk had geslapen. Maar toch werd haar buitengewone schoonheid door haar onverzorgde uiterlijk juist benadrukt.

‘Wel, over het algemeen goed, behalve dat ik doodmoe ben en licht in mijn hoofd, al zegt Cara dat ik heel lang heb geslapen.’

Met een gebaar van haar ranke hand wuifde Nicci zijn klachten weg. ‘Dat was te verwachten. Als je rust neemt, zul je gauw genoeg weer helemaal op krachten komen. Je hebt veel bloed verloren. Je lichaam heeft tijd nodig om te herstellen.’

‘Nicci, wat ik nodig heb...’

‘Stil maar,’ zei ze terwijl ze haar ene hand op zijn rug en haar andere hand plat op zijn borst legde. Ze was zo geconcentreerd dat er een rimpel in haar gladde voorhoofd verscheen.

Hoewel ze ongeveer even oud leek als hij, of hooguit twee jaar ouder, had ze heel lang als Zuster van het Licht in het Paleis van de Profeten gewoond. Binnen die muren werden de mensen slechts

langzamer ouder. Nicci's gracieuze houding, haar scherpe, onderzoekende blauwe ogen en haar speciale ingetogen lachje – waarbij ze hem altijd veelbetekenend in de ogen keek – had hij in het begin verwarrend en later beangstigend gevonden, maar nu was hij eraan gewend.

Richard kromp ineen toen hij Nicci's kracht tussen haar beide handen diep in zijn borst voelde tintelen. Het was een verontrustende gewaarwording. Zijn hart ging tekeer en hij werd door een lichte golf van misselijkheid overspoeld.

'Het houdt,' mompelde Nicci bij zichzelf. Daarna sloeg ze haar ogen naar hem op. 'De bloedvaten zijn nog intact en sterk.' De verwonderde uitdrukking in haar ogen verraadde hoe onzeker ze over de goede afloop was geweest. Een flauwe, geruststellende glimlach keerde terug. 'Je heb nog steeds rust nodig, maar het gaat heel goed, Richard, echt waar.'

Hij knikte en was opgelucht te horen dat hij gezond was, al was het blijkbaar tegen alle verwachtingen in. Maar hij had nog andere zorgen, waarover hij ook gerustgesteld wilde worden.

'Nicci, waar is Kahlan? Cara is vanmorgen weer eens humeurig en wil het niet zeggen.'

Nicci keek verbouwereerd. 'Wie?'

Richard pakte haar bij haar pols en trok haar hand van zijn borst af. 'Wat is er mis? Is ze gewond? Waar is ze?'

Cara boog haar hoofd vertrouwelijk naar Nicci toe. 'Toen hij sliep, heeft Meester Rahl gedroomd dat hij een vrouw had.'

Met een verbaasde frons richtte Nicci zich tot Cara. 'Een vrouw!'

'Weet je nog dat hij in zijn ijltoestand een bepaalde naam riep?'

Cara schonk haar een samenzweerderig lachje. 'Dat is de vrouw met wie hij in zijn droom was getrouwd. Ze is mooi – en natuurlijk intelligent.'

'Mooi.' Nicci keek haar verbaasd aan. 'En intelligent.'

Cara trok een wenkbrauw op. 'En ze is ook nog de Biechtmoeder.'

Nu keek Nicci ronduit sceptisch. 'De Biechtmoeder.'

'Hou daarmee op,' zei Richard en hij liet Nicci's pols los. 'Ik meen het. Waar is ze?'

Beide vrouwen begrepen onmiddellijk dat zijn geduld op was. De felheid van zijn stem en vooral van zijn woedende blik legde hun het zwijgen op.

‘Richard,’ zei Nicci voorzichtig, ‘je was zwaar gewond. Een tijdje dacht ik zelfs niet...’ Ze haakte een verdwaalde haarlok achter haar oor en begon opnieuw. ‘Kijk, als iemand zo ernstig gewond is als jij gebeuren er soms rare dingen in zijn hoofd. Dat is heel normaal. Ik heb het eerder gezien. Toen je door die pijl werd geraakt, stopte je ademhaling. Net als wanneer iemand verdrinkt, veroorzaakt een gebrek aan lucht...’

‘Wat mankeert jullie? Wat is er aan de hand?’ Richard begreep niet waarom ze hem zo lang in onzekerheid lieten. Hij had het gevoel dat zijn hart op hol sloeg. ‘Is ze gewond? Vertel op!’

‘Richard,’ zei Nicci op rustige toon, die bedoeld was om hem te kalmeren, ‘het scheelde maar weinig of de schicht van die kruisboog was midden in je hart terechtgekomen. Als dat was gebeurd, had ik niets meer voor je kunnen doen. Ik kan de doden niet tot leven wekken. Maar zelfs al heeft de pijl gelukkig je hart gemist, toch heeft hij ernstige schade veroorzaakt. Mensen kunnen zo’n ernstige wond niet zomaar overleven. Ik was niet in staat je op de conventionele manier te genezen. Dat was onmogelijk. Er was geen tijd om zelfs maar te proberen de pijl er op een andere manier uit te krijgen. Je had een inwendige bloeding. Daarom moest ik...’ Haar stem haperde terwijl ze hem recht in zijn ogen keek. Richard boog zich naar haar toe. ‘Wat moest je doen?’

Onzeker trok Nicci een schouder op. ‘Ik moest Subtractieve Magie gebruiken.’

Nicci was op zichzelf al een machtige tovenaars, maar nog uitzonderlijker was haar vermogen om gebruik te maken van de krachten van de onderwereld. Vroeger had ze zich in dienst gesteld van die krachten. Toen werd ze de *Maîtresse* van de Dood genoemd. Genezen was niet haar specialiteit.

Richard liet al zijn voorzichtigheid varen. ‘Waarom?’

‘Om de pijl te verwijderen.’

‘Heb je die pijl met Subtractieve Magie verwijderd?’

‘Er was geen tijd om het op een andere manier te doen.’ Opnieuw greep ze hem bij zijn schouders, deze keer met meer mededogen. ‘Als ik niets had gedaan, was je binnen een paar tellen gestorven. Ik moest wel.’

Richard keek naar de sombere uitdrukking op Cara’s gezicht en toen weer naar Nicci. ‘Wel, daar zit wat in.’

Het klonk wel logisch, al had hij geen idee of het echt zo was.

Doordat hij was opgegroeid in de uitgestrekte wouden van Westland, wist Richard niet veel van magie af.

‘En iets van je bloed,’ voegde Nicci er met een zachte stem aan toe.

Dat stond hem niet aan. ‘Wat?’

‘Je had een inwendige bloeding in je borstholte. Je ene long was al uitgevallen. Ik kon waarnemen dat je hart van zijn plaats werd gedrukt. Er bestond een risico dat de kransslagaders door de druk zouden scheuren. Ik moest de bloeding weghalen om je te kunnen genezen – zodat je longen en hart goed konden functioneren. Want die dreigden uit te vallen. Je verkeerde in shocktoestand en was aan het ijlen. Je was bijna dood.’

Er blonken tranen in Nicci’s blauwe ogen. ‘Ik was zo bang, Richard. Er was niemand anders die je kon helpen en ik was zo bang dat ik zou falen. Zelfs toen ik alles had gedaan om je te genezen, wist ik niet zeker of je ooit weer bij bewustzijn zou komen.’

Richard kon van haar gezicht aflezen hoe ze onder die angst had geleden; hij kon het voelen aan haar trillende vingers op zijn armen. Daaruit bleek hoezeer ze was veranderd sinds ze haar geloof in de zaak van de Zusters van de Duisternis en de Imperiale Orde had afgezworen.

De gekwelde uitdrukking op Cara’s gezicht bevestigde hoe hopeeloos de situatie was geweest. Ook al had hij zelf blijkbaar volop slaap genoten, de beide vrouwen zagen eruit alsof ze niet meer dan hazenslaapjes hadden gedaan. Voor hen moest het een angstige wake zijn geweest.

De regen kletterde onophoudelijk op het dak. Verder waren er rond het vochtige optrekje geen geluiden te horen. In de verlaten woning leek het leven ook al stil te staan. De eenzame plek werkte Richard op zijn zenuwen.

‘Je hebt mijn leven gered, Nicci. Ik herinner me nog dat ik bang was dat ik zou sterven, maar jij hebt mijn leven gered.’ Met zijn vingertoppen beroerde hij haar wang. ‘Dankjewel. Ik zou willen dat ik een betere manier wist om het te zeggen, een betere manier om je te vertellen hoezeer ik waardeer wat je voor me hebt gedaan.’

Met een glimlachje en een knikje maakte Nicci hem duidelijk dat ze begreep hoe oprecht hij het meende.

Er viel hem een andere gedachte in. ‘Wil je soms zeggen dat het

gebruik van Subtractieve Magie gezorgd heeft voor een... probleem?’

‘Nee, Richard.’ Nicci kneep in zijn armen alsof ze zijn angst wilde sussen. ‘Nee, ik denk niet dat het kwaad kan.’

‘Je denkt het, maar je weet het niet zeker?’

Ze aarzelde even voordat ze met een uitleg kwam. ‘Ik heb nog nooit eerder zoiets gedaan. Ik heb zelfs nog nooit gehoord dat het is gedaan. Goede geesten, ik wist niet eens dat het kon. Je kunt je vast wel voorstellen dat het gebruik van Subtractieve Magie op die manier riskant is, om het maar zachtjes uit te drukken. Alles wat leeft en erdoor wordt aangeraakt, wordt ook vernietigd. Ik moest de schacht van de pijl gebruiken om bij je naar binnen te gaan. Ik heb zo goed mogelijk opgelet dat ik alleen de pijl zou verwijderen... en de inwendige bloedprop.’

Richard vroeg zich af wat er met de dingen gebeurde waarop Subtractieve Magie was toegepast. Wat zou er met zijn bloed zijn gebeurd? Maar het hele verhaal deed hem duizelen en hij wilde vooral dat ze ter zake kwam.

‘Maar,’ ging Nicci verder, ‘bij het enorme bloedverlies, de wond, de kritieke situatie toen je zuurstof tekortkwam, de spanning toen ik de gewone Additieve Magie toepaste om je te genezen – om nog maar te zwijgen van het onvoorspelbare effect van de Subtractieve Magie – kwam bovendien dat je dingen hebt ervaren die niet te voorzien waren. Zo’n verschrikkelijke crisis kan onverwachte gevolgen hebben.’

Richard wist niet waar ze op zinspeelde. ‘Wat voor onverwachte gevolgen?’

‘Dat is juist niet te voorspellen. Ik moest wel gebruikmaken van extreme methoden. Jij was al veel te ver heen. Je moet weten dat je een tijd niet jezelf bent geweest.’

Cara haakte haar duim achter haar roodlederen riem. ‘Nicci spreekt de waarheid, Meester Rahl. U was uzelf niet meer. U verzette zich tegen ons. Ik moest u in bedwang houden zodat ze u kon helpen. Ik heb me over mensen gebogen die zich in het voorportaal van de dood bevonden. Als ze daar zijn, gebeuren er vreemde dingen. Neemt u maar van me aan dat u daar die eerste nacht een hele tijd bent geweest.’

Richard wist heel goed wat ze bedoelde, dat ze mensen had gezien die in het voorportaal van de dood stonden. Martelen was

de taak van de Mord-Sith geweest – tenminste totdat hij daar verandering in had gebracht. Hij droeg de Agiel van Denna, de Mord-Sith die zich vroeger in die hoedanigheid over hem heen had gebogen. Als plechtig dankbetoon omdat hij haar had ontheven van die afschuwelijke plicht, had ze hem haar Agiel gegeven... zelfs al had ze geweten dat ze haar vrijheid moest bekopen met een steek van zijn zwaard door haar hart. Op dat moment voelde Richard zich wel heel ver verwijderd van de vredige wouden waarin hij was opgegroeid.

Nicci spreidde haar handen alsof ze hem smeekte beter zijn best te doen om het te begrijpen. ‘Je was bewusteloos en daarna heb je heel lang geslapen. Ik moest je genoeg bij bewustzijn brengen om je water en soep toe te kunnen dienen, maar je moest ook diep genoeg blijven slapen om weer op krachten te kunnen komen. Om je in die schemertoestand te houden moest ik een betovering gebruiken. Je had veel bloed verloren; als ik je te vroeg had laten ontwaken, zou dat een aanslag zijn geweest op het laatste restje energie en zou je nog steeds van ons weg kunnen glijden.’

Sterven, dat was wat ze bedoelde. Hij was bijna gestorven. Richard haalde diep adem. Hij had geen idee wat er zich de afgelopen drie dagen allemaal had afgespeeld. Hij herinnerde zich voornamelijk het gevecht en dat hij wakker was geworden toen hij de wolf hoorde huilen.

‘Nicci,’ zei hij om haar te laten zien dat hij rustig en begripvol kon reageren, ook al voelde hij zich niet zo, ‘wat heeft dit met Kahlan te maken?’

Haar gezicht drukte een verontrustende mengeling van meegevoel en bezorgdheid uit. ‘Richard, die Kahlan is slechts een product van je verbeelding. Je hebt haar verzonnen in die verwarde toestand van shock en ijlkoorts, voordat ik je kon genezen.’

‘Nicci, ik heb haar niet verzonnen...’

‘Je balanceerde op het randje van de dood,’ zei ze haar hand ophoudend om hem tot zwijgen en luisteren te manen. ‘Je geest was wanhopig op zoek naar iemand die je kon helpen – iemand als die vrouw Kahlan. Neem alsjeblieft van me aan dat zoiets heel begrijpelijk is. Maar nu ben je wakker en moet je de waarheid onder ogen zien. Ze was een hersenspindel dat voortkwam uit je kritieke toestand.’

Richard was verbluft dat ze zoiets zelfs maar durfde te suggere-

ren. Hij richtte zich tot Cara om een beroep te doen op haar redelijkheid, of liever nog haar hulp. ‘Hoe kun je dat nou denken? Dat geloof je toch zeker niet?’

‘Hebt u nooit een droom gehad waarin u doodsbang was en toen verscheen uw moeder, die al jaren dood was, levensecht om u te helpen?’ Cara’s wijd opengesperde, blauwe ogen leken ergens anders op gericht. ‘Herinnert u zich niet dat u, als u uit zulke dromen wakker werd, zeker wist dat het waar was, dat uw moeder weer leefde, echt leefde en dat ze u zou helpen? Herinnert u zich niet hoe krampachtig u dat gevoel wilde vasthouden? Herinnert u zich niet hoe wanhopig u wilde dat het waar was?’

Nicci raakte voorzichtig de plaats aan waar de pijl had gezeten en waar de wond nu was geheeld. ‘Nadat ik je in zoverre had genezen dat je de ergste crisis achter de rug had, viel je in een langdurige droomslaap. Daarin nam je die uit wanhoop geboren illusies mee. Je droomde erover, breidde ze uit, beleefde ze langer dan in een normale slaaptoestand. Deze ononderbroken droom, deze troostrijke illusie, dit zalige verlangen kreeg daardoor tijd door te sijpelen naar elke uithoek van je gedachten, bezit te nemen van elk stukje van je geest. Het werd voor jou levensecht, zoals Cara al zei, maar doordat je zo lang had geslapen, heeft het nog meer overtuigingskracht gekregen. Nu je nog maar net uit die langdurige slaap bent ontwaakt, kost het je nog een beetje moeite om onderscheid te maken tussen droom en werkelijkheid.’

‘Nicci heeft gelijk, Meester Rahl.’ Nog nooit had Richard Cara zo bloedserius zien kijken. ‘U hebt het alleen maar gedroomd, zoals u ook hebt gedroomd dat de wolf hilde. Het klinkt als een fijne droom – deze vrouw met wie u getrouwd zou zijn – maar meer is het ook niet: een droom.’

Het duizelde Richard. Het idee dat Kahlan niet meer dan een droom zou zijn, een hersenschim die in zijn ijltostand was ontstaan, vond hij door en door beangstigend. Een golf van paniek sloeg door hem heen. Als het waar was wat ze zeiden, zou hij willen dat hij niet bij bewustzijn was gekomen. Als het waar was, had hij liever gehad dat Nicci hem nooit beter had gemaakt. Hij wilde niet leven in een wereld waarin Kahlan niet bestond.

Wanhopig zocht hij naar houvast in deze overweldigende chaos en duisternis. Hij was te geschokt om te kunnen bedenken hoe hij zich tegen zo’n onbestemde dreiging moest verweren. Hij voelde

zich verward door de achter hem liggende beproevingen en door het feit dat hij zich daar zo weinig van kon herinneren. Zijn zekerheid over wat hij tot nu toe als waar had beschouwd, begon te wankelen.

Hij vermaande zichzelf dat hij wel beter wist dan geloof te hechten aan zijn angst, die hij daardoor alleen maar nieuw leven inblies. Hoewel hij niet begreep hoe ze op zo'n afschuwelijk idee waren gekomen, wist hij dat Kahlan geen droombeeld was.

'Hoe kunnen jullie allebei zeggen dat Kahlan maar een droom is na alles wat jullie met haar hebben meegemaakt?'

'Dat was een goede vraag geweest,' zei Nicci, 'als het waar zou zijn wat je zegt.'

'Meester Rahl, we zijn heus niet zo gemeen dat we u over een dergelijke belangrijke zaak zouden voorliegen.'

Verbijsterd keek Richard hen aan. Zou het misschien toch zo zijn? Koortsachtig ging hij na of er een mogelijkheid bestond dat ze de waarheid spraken.

Hij balde zijn vuisten. 'En nu is het afgelopen!'

Daarmee deed hij een beroep op hun gezonde verstand. Het was niet zijn bedoeling het als dreigement te laten klinken, maar dat effect had het wel. Nicci deed een stapje naar achteren. Cara's gezicht trok wit weg.

Richard had zijn gejaagde ademhaling en bonzende hart niet meer onder controle.

'Ik weet nooit wat ik droom.' Beurtelings keek hij hen aan. 'Toen ik jong was kon ik me al geen dromen herinneren. Ik herinner me geen enkele droom van toen ik gewond was of toen ik sliep. Niets. Dromen hebben geen enkele betekenis voor me. Kahlan wel. Kwel me niet zo, alsjeblieft. Hiermee helpen jullie me niet, maar maken jullie het alleen maar erger. Alsjeblieft, als Kahlan iets is overkomen, moet ik dat weten.'

Dat moest het zijn. Er was haar iets overkomen en ze dachten dat hij nog niet sterk genoeg was om het nieuws te verwerken.

Hij werd bevangen door een nog sterkere angst bij de herinnering aan wat Nicci had gezegd: dat ze de doden niet tot leven kon wekken. Probeerden ze hem dat slechte nieuws soms te besparen?

Met opeengeklemd kaken beheerste hij zich om niet tegen hen uit te vallen, om zijn stem neutraal en beheerst te laten klinken.

'Waar is Kahlan?'

Beschroomd boog Nicci haar hoofd alsof ze hem om vergiffenis smeekte. ‘Richard, ze bestaat alleen in jouw gedachten. Ik weet dat zulke dingen erg geloofwaardig kunnen lijken maar dat zijn ze niet. Toen je gewond was, heb je haar verzonnen in je dromen... dat is alles.’

‘Ik heb Kahlan niet verzonnen.’ Opnieuw richtte hij zijn smeekbede tot de Mord-Sith. ‘Cara, je hebt meer dan twee jaar met ons opgetrokken. Je hebt samen met ons en voor ons gevochten. Destijds, toen Nicci nog een Zuster van de Duisternis was en me ontvoerd had naar de Oude Wereld, heb je mijn plaats ingenomen en Kahlan beschermd. En zij heeft jou beschermd. Jullie hebben samen dingen meegemaakt en doorstaan waarvan de meeste mensen zich niet eens een voorstelling kunnen maken. Jullie zijn vriendinnen geworden.’

Hij gebaarde naar haar Agiel, het wapen dat leek op een kort, dun, roodleren staafje en aan een gouden kettinkje aan haar rechterpols hing.

‘Je hebt Kahlan zelfs de zuster van de Agiel genoemd.’

Cara bleef onbeweeglijk en zwijgend staan.

Dat Cara aan Kahlan de titel van zuster van de Agiel had toegekend, was een onofficieel maar diep gemeend eerbetoon geweest aan de vrouw die eerst haar gezworen vijand was geweest, maar die ze later had leren waarderen en vertrouwen.

‘Cara, ook al was je in het begin alleen de beschermer van Meester Rahl, later ben je voor Kahlan en mij veel meer gaan betekenen. Het was alsof we familie van elkaar waren.’

Cara zou grif en zonder enige aarzeling haar leven geven om Richard te beschermen. Als ze hem moest verdedigen, was ze niet alleen genadeloos maar ook onbevreesd. Cara was maar voor één ding bang: dat ze hem eens zou teleurstellen. Die vrees stond overduidelijk in haar ogen te lezen.

‘Dank u, Meester Rahl,’ zei ze eindelijk op een toegeeflijke toon, ‘dat u me in uw prachtige droom hebt betrokken.’

Richards nekhaartjes stonden overeind terwijl een golf van angst door hem heen sloeg. Met een beklemd gevoel bracht hij zijn hand naar zijn voorhoofd en streek zijn haar naar achteren. Deze twee vrouwen hadden geen verhaaltje verzonnen uit angst dat ze hem slecht nieuws moesten brengen. Ze spraken de waarheid. In ieder geval de waarheid zoals zij die zagen. De waarheid die

was verdraaid en in een nachtmerrie was veranderd.

Hij kon het niet rijmen, kon er geen logica in ontdekken. Na alles wat ze met Kahlan hadden beleefd en meegemaakt, na al die tijd samen, kon hij niet begrijpen hoe het mogelijk was dat deze twee vrouwen zo iets tegen hem zeiden. En toch was het zo.

Hoewel hij niet begreep hoe het kwam, was er blijkbaar iets verschrikkelijk mis. Hij werd bevangen door een verstikkend gevoel van onheil. Het leek of de hele wereld ondersteboven lag en hij de stukjes niet meer in elkaar kon passen.

Hij moest iets doen – iets wat hij van plan was te doen voordat de soldaten hem hadden aangevallen. Misschien was het nog niet te laat.